

[Johannes Lou.]

hus. Men vore økonomiske Forhold byder os at finde den saavel i saglig som økonomisk Henseende bedste Løsning med Hensyn til Brugen af de Bygninger, om hvis Anvendelse vi nu skal tage Bestemmelse.

Grundlaget for Opførelsen af Sygehuset i 1916 hvilede paa en Hørordning af 1908—09, men dette Grundlag blev i 1922 ganske forrykket. København blev gjort til en aaben By, og Militærstyrken blev ikke alene forringet i hele Landet, men en stor Del af Militærstyrken blev taget væk fra København. Nu ved jeg jo, at Ministeren samtidig med dette Forslag forelægger et Forslag om en yderligere Indskrænkning af Hærens Personale, men jeg haaber, at Forslaget om Garnisonssygehuset maa blive behandlet ganske uafhængigt af det Forslag om Rigets Forsvar, som Forsvarsministeren har fremsat. Men idet jeg udtaler dette Haab, maa jeg paa den anden Side sige, at jeg ogsaa føler mig forvissat om, at intet Forslag indenfor en nærmere Fremtid vil have til Hensigt eller kunne gennemføre en Forøgelse af Hærstyrken i København.

Det er ogsaa betegnende, at i Udvalgets Betænkning af 3. Marts 1916, hvor der er Tale om, at Garnisonssygehuset i København kan blive for stort — allerede i 1916 talte man om, at det kunde blive for stort —, udtales det, at Hospitalet under alle Omstændigheder aldrig vilde vise sig overflødig i København, hvor Folkemængden bestandig er stærkt voksende. Allerede her har man tænkt paa en civil Anvendelse af Hospitalet.

Der har jo baade i Aviserne og her paa Rigsdagen gentagne Gange været talt om den dyre Opførelse af Hospitalet. Jeg skal ikke komme ind paa alle disse Stridigheder. Det er min Overbevisning, at Betænkningen i saa Henseende har ramt det rigtige; en Række forskellige Hensyn og Aarsager har bidraget til, at det er blevet saa dyrt.

Naar nu det konservative Parti skal tage Stilling til hele Sagen, er der tre Spørgsmaal, som rejser sig og maa besvares. Det første Spørgsmaal er det: Hvorledes er det gaaet ude i Landet, hvor Nedlæggelsen af det ene Garnisonssygehus efter det andet har fundet Sted, hvor de civile Sygehuse har overtaget Forpligtelsen til at sørge for de syge Militære, har der dér været nogen Gnidning mellem den civile og militære Administration?

Det andet Spørgsmaal er: hvad er vort militære Lægevæsens Hovedformaal? Min Mening er den, at Hovedformaalet er dette at opsamle og vedligeholde det størst mulige Sanitetsmateriel og indøve den

flittige Brug af det, idet det gennem Øvelse af første Behandling af saaredè og gennem Transport af syge og saaredè kan opnaa den største Brugbarhed under Krigsforhold. Dette maa være Grundlaget for hele den militærlægelige Ordning og derefter en Dygtiggørelse af selve Administrationen. En fast og prøvet Administration er en uhyre vigtig Ting for vort Militærlægevæsen. Under Krigsforhold vil — fra regnet de lige nævnte Forhold — det specielt lægelige Arbejde under Generallægens Ledelse og i Henhold til de af ham truffne Dispositioner helt falde paa de civile Læger.

Endelig er der det tredje Spørgsmaal, jeg maa stille: hvem er Ejer af Søkvæsthusholdningen, af hvilken Pengene til vort nuværende Marinehospital er taget? Hvem administrerer denne Fond, og hvad bruges Fondens Midler til? I Fundatsen for Søkvesthuset staar der: efter allerhøjeste Resolution af 31. Marts 1860:

„at Søkvesthusets Formue henlægges under Invalidesbestyrelsen, at der forinden afsættes 440 000 Rigsdaler, som forbliver under Marineministeriets Bestyrelse, men hvis Renter anvendes til Afholdelse af Udgifter ved Marinens Sygepleje, medens Kapitalen bestemmes til eventuel Opførelse, Udstyrelse og Vedligeholdelse af et Marinehospital.“

Er denne allerhøjeste Resolution kun en Lap Papir, der ved den første Vanskelighed kan kastes i Ilden?

For mig staar det saaledes, at Søkvesthusets Historie er Historien om det danske Folks Kærlighed og Offervillighed til gennem 300 Aar at skabe Midler for Marinens syge, i Taknemlighed over, hvad Søværnet har været for Landet. Men jeg indrømmer, at jeg i denne Betragtning kan tage fejl, og jeg ser, at Søværnets bygningskyndige, Direktør Chr. Olrik, har skrevet under paa denne Betænkning uden paa noget som helst Punkt at tage Reservation. Jeg ønsker derfor kun at sige, at dette Forhold, at Ministeriet her foreslaar at sælge Hospitalet og stikke Pengene i Statens Lomme, maa gøres til Genstand for den nøjeste Undersøgelse; her er et Spørgsmaal, som maa frem i fuldt Dagslys.

Som jeg før bemærkede, er det ikke alene selve det militære Sygehus, som kommer til Behandling i det Udvalg, der skal nedsættes. Den højtærede Minister sagde nemlig i sin Fremsættelsestale, at Udvalget ogsaa skulde tage Stilling til Spørgsmaalet om en mulig Tilbygning til Rigshospitalet. Selv om nu det ærede Medlem Hr. Nørskov skulde have Ret i, at de nødvendige 2 Mill.